Ч. 20 Четвер 27 січня (8 лютого) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Мирові конференциї. — Страйк углекопів. — Полуднево-африканьска війна.)

В президиї ради міністрів відбуло ся вчера пополудне друге засіданє скликаних правительством угодових конференций. Предметом нарад були справи моравскі. В засіданю взяли участь, з виімком посла д'Ельверта, всї заступники моравских сторонництв, а зі сторони правительства президент міністрів гр. Кербер, міністер судівництва бар. Спенс-Боден і міністер Резек. Насамперед переведено дискусию о национальних відносинах на Мораві, при чім з усіх сторін підношено наглячу конечність заведеня ладу і мира в краю. Ухвалено, аби на слідуючім засіданю розпочати дискусию над управильненєм язикової справи при властях правительственних і автономічних на Мораві, і висказувано бажанє, аби вибрати постійну комісию з моравского сойму, котра радила би над спірними справами. Слідуюче засіданє моравскої комісиї відбуде ся імовірно в понеділок.

З огляду на що раз більший брак вугля, міністерство зелїзниць знизило тарифу від транспорту дров на західних лїніях державних зелїзниць, на час одного місяця. Міністерство віднесло ся також до приватних зелїзниць з просьбою о знижене тарифи. Також дирекция угорских зелїзниць державних признала знижене для перевозу дров до австрийскої границї. Страйк в остравско-карвіньскім ревірі тревае дальше в дотеперішній силї. Нинї збирає ся в Тїшинї мировий уряд. Страйковий комітет вибрав підкомітет, зложений з чотирох членів, котрий на случай розбитя нарад мирового уряду, виїде до Відня під проводом послів до парляменту. Дневники доносять, що в карвіньско-остравскім ревірі з причини далеко ідучих приречень властителїв копалень, заносить ся на згоду. Припускають, що до порозуміня прийде ще нинї, або завтра. В найблизшім часї збере ся мировий уряд, котрого посередництво, супротив наведеного факту, імовірно скінчить ся успішно.

Недїльні льондоньскі дневники донесли, що ґенерал Булер перейшов Туґелю з 1 на 2 лютого і маширує на Ледісміт. Рішуче донесенє про его рухи не буде пропущене скорше, аж Ледісміт буде увільнений від облоги. Дня 3 с. м. чути було сильний огонь армат Булера тяжкого калїбру. Бури громадять ся масами під Ледісмітом і переносять одну з найбільших армат на инший горб. Булер має мати запевнену дорогу до Ледісміту, а везе з собою великі засоби живности для замкненого ґарнізону. Новий маневр Булера має полягати в тім, що він великим півколесом обходить західне крило Бурів. В той спосіб дістане ся на вигідну рівнину, котрою вже дуже легко буде міг зайти до Ледісміту. Воєнний уряд доси не одержав потверджения поголосок, що Булер знов перейшов Туґелю і посуває ся в сторону Ледісміта. Здаєть ся, що противно, в анґлїйскім таборі панує цілковитий спокій, і не скоро наступлять рухи анґлїйских військ. Гук гармат воєнний уряд толкує собі пробними вправами з нових гармат, які тепер прибули на боєву лїнію.

Новинки.

Львів дня 7-го лютого 1900.

Редакция і адміністрация „Народної Часописи" містить ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-oї" в каменици ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **З перемискої єпархії.** Новопоставлений пресвитер о. Стан. Касюрак дістав сотрудництво в Любичи. — Завідательство в Угнові дістав о. Волод. Гойдиш. — Сотрудництва дістали оо.: Мих. Демцьо в Белзї, Ант. Клачиньский в Мокротинї, Мих. Тимчишин у Вавівцї. — Канон. інституцию на Старий Самбір дістав о. Дан. Лепкий.— Другим містодеканом мушиньским іменований о. Ів. Парилович парох в Злоцкім.

— **З Камекеччини** пишуть: Дня 21 січня відбулось в Волици-бариловій заходом читальні „Просьвіти" аматорске представленє „Правда все горою". Аматори-селяни вивязали ся з гри на причуд гарно. Зібрані численно гості-селяни та доохрестна інтелїґенция нагорожали грачів-амато-

---

16)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

В сїй величезній сьвітлици, до котрої мали приступ лиш самі вибрані, мусїв чоловік видавати ся собі таким маленьким як карлик. Око, ухо, ба й знаряди віддиху зазнавали тут лиш такого впливу зверхного сьвіта, який був далеким від всего того, що подавало щоденне житє, а від котрого і грудь стискала ся і нерви дрожали. Побожному богомольцеви, віддаленому від правдивого житя, аж голова завертала ся, і він був тут змушений шукати опори поза собою. Голос сьвященика показував єму єї, а таємнича музика і відзиви сьвятих зьвірят уважали ся за знаки близоти божества.

Псамтік, хоч не міг молити ся, приклякнув на короткий час на подушцї, що лежала на призначеній для него низонькій золотій лавочцї, а відтак зайшов до згаданої меншої і вищої салї, де стоять сьвяті корови Ізіси-Неіт і скригулець Горуса. Вишивана золотом занавіса з дуже дорогої материї закривала ті зьвірята перед очима тих, що заходили до сьвятинї, бо лиш дуже рідко і здалека вільно було народови дивити ся на ті сотворіня, котрим віддавано божу часть. Коли Псамтік туди переходив, давано як-раз коровам до золотих жолобів мочені в молоцї коржі, сіль і цьвіти з конюшини, а до красно зробленої клїтки скригульця впускано маленькі ріжнобарвні птички. Наслїдник престола, в нинїшнім своїм настрою, не звертав увагу на ті милі для него річи, і вийшов тайними сходами до комнат, що були побіч зьвіздарні, в котрих перебував звичайно і відпочивав по богослуженю старший єрей.

Нейтготеп, дїдусь літ за сїмдесять, сидів в пишній сьвітлици, вистеланій тяжкими вавилоньскими коврами, на пурпуровій подушцї позолоченого крісла з опиралом. Ноги его спочивали на прекрасно вирізьбленім стільчику. В руках держав папірусовий звиток, вкритий гієроґліфними знаками. По за ним стояв хлопець, котрий віером зі струсиних пер відганяв від него мухи.

Лице старенького сьвященика було цїле поморщене, але колись мусїло бути красне. З великих синих очий виглядала ще нинї живість духа і достойна сьвідомість себе самого.

Нейтготеп здоймив був з себе штучне волосє. Лиса гладка лобина відбивала дивно від поморщеного лиця, а від неї чоло его, у Єгиптиян по найбільшій части плоске, здавало ся незвичайно високим. Комната, помальована всїлякими красками, котрої стїни були вкриті многими приповістями, вимальованими гієроґліфним письмом, всїлякого рода барвні статуи богинї, що тут стояли, і біла як сніг одїж єрея, мусїли конче зробити торжественне враженє на чужого чоловіка.

Дїдусь приняв наслїдника престола з великою сердечностию, і спитав:

— Що приводить тебе, мій сьвітлий сину, до бідного раба божого?

— Маю тобі богато розповісти, мій отче — відповів Псамтік з тріюмфуючим усьміхом; — приходжу як-раз від Амазіса.

— Отже наконець зволив вислухати тебе?

— Наконець!

— По твоїм лици виджу, що наш пан, твій батько, приняв тебе ласкаво.

— Але аж я наслухав ся его гніву. — Коли я висказав єму все то, що ти менї припоручив, він страшно розсердив ся, і мало таки мене не загриз страшними словами.

— Бо ти его може оскорбив! Або може лиш станув перед королем, так, як я тобі радив, яко покірний просячий син?

— Ні, отче; я був роздразнений і мене взяла ся була нехіть.

— Коли так, то Амазіс мав право гнївати ся; бо ніколи не годить ся синови показувати свому родителеви якусь нехіть; а вже найменше тогди, коли він о щось просить. Чейже знаєш заповідь: „Хто чтить свого отця, буде довго жити [1])!" Видиш, мій ученику, отсе ти все зле робиш, що хочеш на силу і гнївом перевести такі справи, котрі можна би

[1]) Отся египетска заповідь єсть дивно згідна з четвертою заповідию у жидів. Она знаходить ся в папірусї Prisse, найстаршім, який єсть, гієратичнім документі.

рів грімкими оплесками. Піднести належить у акторів чистоту бесїди, зрозуміне та переняте даною ролею і гру з житєм; лишень міміка „пяниці Проця“ була трохи пересадна. За то роля „жида Гершка“ була так удачно відограна, що актор вдоволив би вповні і більше вибагливу публику на більшій сцені. Чистий дохід призначено на закупно книжок для читальні, котра під проводом Всч. о. Лотоцкого гарно розвиває ся. З признанем належить також піднести щиру працю виділових читальні: Приходи, Штандери і Назарчука, котрі не жалують труду і гроша, де йде о добро читальні. Є то „трійця“, около котрої групує ся гурток людий доброї волї.

— Значна крадїж в зелїзничім вагонї. Дня 31 с. м. їхав повновластець кн. Радзивила Едв. Водзічко вечірним поїздом з Кракова до Стрия. Підчас сеї подорожи заспув на хвилину, а пробудивши ся вже за Перемишлем, не мало застрашив ся, коли спостеріг, що пропала ему з кишені мошонка з 6000 корон. По довгім гляданю віднайдено мошонку за рурою до огрівання возів але... порожну. В тій перєдїлцї їхав лиш один подорожний, іменно Мецгер, торговець цибулї з Кракова. Розуміє ся, що его підозріваю о крадїж і арештовано. Арештований з початку викручував ся та удавав незнайка, кажучи, що нїкуди не їздив, але притиснений віддав гроші, оправдуючи ся тим, що їх найшов в вагонї але борони Боже, не крав!...

— Нещасна пригода. Війт з Луки, войнилївского повіта, їхав недавно тому з рединою на ярмарок до Букачовець. Коли переїздив через лїд на Днїстрі, лїд заломив ся, в наслїдок чого цїла родина війта, візник і конї найшли смерть в филях Днїстра.

— Довгий вік. В селї Піддністряни недалеко Ходорова жиє селянин, Ів. Томашівский, що числить 105 лїт житя. До теперішної хвилї він цїлком здоров, читає без помочи окулярів і займає ся поменшими роботами при господарстві. Коли мав 65 лїт, оженив ся третий раз, а нинї вже его правнуки видають дочки замуж і женять своїх синів. Память задержує знаменито.

— Завзятий самоубийник. В Загребі відобрав собі житє в страшний спосіб пенсіонований капітан Мійо Паіч. Насамперед зажив сильну дозу морфіюм, а коли отруя не борзо помагала, завзятий самоубийник підрізав собі горло бритвою. Але і тепер ще смерть не спішила ся, а капітан вхопив тогди шаблю і зробив собі ще більшу рану; коли наконець і то не помогло, він кинув ся через вікно на подвіре і там знайдено его вже конаючим.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Не забувайте на то, що город для кождого господаря, а тим більше для малого, дуже важна часть его господарства та що город без **компосту** як страва без соли і омасти. Робіть компост!

— Коротка наука о навозах. (VI.) Жалуємо ся на біду, але самі себе дуже часто руйнуємо. Викидаємо великі гроші просто на улицю! Ми цікаві, чи богато знайшлось би у нас господарів, що роблять компост? Але то певна річ, що майже всї викидають бурян з города на улицю, помиї та милинє виливають коли не до рова, то таки просто на подвірє, щоби було ще більше на нїм болота, сьміте, попіл та всїлякі відпадки марнують ся так само. А то все материял, з котрого можна робити гроші і зато не замкнуть до арешту. Компост для господаря то его скарбона, до котрої він може складати по сотику а вибирати сотками корон. Щож то таке той компост? То знаменитий навіз, земля, зроблена з мішанини всїлякого материялу, придатного на гній, дуже ужиточна до навоженя города і сїножат. На компост придатні ось які материяли: Кров, кости, ріг, волос, відпадки скіри, мала скількість обірника, гній з під дробу, людскі відходи, хрущі, усеницї, слимаки і т. п.; всїлякий бурян, виполений н. пр. з грядок, листє з дерев, бараболинє, зігнилі бараболї, сьміте з пивниць і з ям де були закопані бараболї, трачинє і дрібонькі тріски, намул і дерно з ровів, земля, намул з рік і ставів, болото з улиць, попіл, танк з розвалених будинків, попіл, саджа, всїлякі відпадки з кухні, помиї, милинє і зола і богато инших річий, котрі вже непридатні до нїчого. То все разом іде на купу і робить ся компост. А робити компост, то не велика штука, лиш треба трохи доброї волї і охоти: Десь в кутику на обійстю або в городї, вибирає ся місце, зіструґує ся землю рівно на яких два метри широко і вкриває ся дерном так, щоби трава пішла на спід а корінє з землею на верх. Коли купу компостову закладає ся в зимі, то можна дати на спід листя або полови і т. п.; на то скидає ся відтак весь материял, о котрім говоримо повисше. Так усипану купу поливає ся гноївкою, помиями та милинєм. Скоро купа та значно підосхне зверха а в серединї єсть холодна, треба єї пересипати, так, щоби все то, що було на верху пішло на спід а зі споду на верх, з боків до середини а з середини на боки. Ту нову купу поливає ся знову гноївкою та помиями а по якімсь часї знов так само пересипає ся. Коли так компост на купі добре виробить і постоїть довго, можна его ужити. Коли уживає ся такого материялу, що не легко гниє, то треба его на компості посипати вапном, румовищем з мурів і т. п. Щоби з буряни насїнє знищити в компості, то треба їх поливати кипятком. Також треба на то памятати, щоби заложити собі дві купи компосту; скоро одна майже вже готова до ужитку, треба зараз закладати другу, так, щоби мати готовий компост під рукою, скоро одна купа скінчить ся. Компост єсть, як сказано, знаменитим навозом для города та на сїножати і під пашницю а так само можна ним навозити поле під збіже. Тогди треба его розвезти малими купками на поле, розкинути і приволочити.

— Як виводити ростини з насїня в городї? Ну, то не велика штука! — погадає собі неодин господар або неодна

осягнути по доброму і лагідностию. Одно добре слово зробить більше, як десять лихих і богато зависить від того, як хто уміє щось сказати. Послухай, що я тобі розкажу: Богато лїт тому назад панував в Єгипті король Снефру, що мав свою столицю в Мемфіс. Тому снило ся одного разу, що єму випали всї зуби. Він післав зараз по такого, що пояснює сни і розповів єму свій сон. Тогди той сказав: О царю, горе тобі! Всї твої свояки помруть перед тобою! Снефру розгнївав ся і велїв того вішуна нещастя висїчи різками і закликати другого ворожбита. Той так пояснив сон: Великий царю, слава твому імени, бо ти будеш довше жити, як всї твої своякн! — Король усьміхнув ся, і обдарував того другого ворожбита; бо хоч той сказав єму то само, що і перший, то все-таки умів він убрати свою ворожбу в краснійші слова. — Ти розумієш значінє моєї історії. Отже старай ся на будуче зробити форму твоєї бесїди приятнїйшою; бо іменно перед ухом володїтеля так само богато зависить від того як говорить, як і що говорить.

— О мій отче, кількож то разів ти мене того учив, кількож то разів і я сам то видїв, що я гнївними словами і властивими менї неприятними мінами лиш сам собі шкоджу; колиж бо не можу змінити способу мого поступованя, не можу....

— Скажи радше: не хочу; бо хто правдивий мужчина, той не повинен того знову робити, коли раз щось зробив а відтак каяв ся того. Але досить тої науки! Розказуй, як ти втихомирив гнїв Амазіса!

— Ти знаєш тата. Скоро він побачив, що єго страшні слова зранили мене в самій глубині мого серця, зробило ся єму жаль, що він так дуже розсердив ся. Він почув, що занадто менї допік, і хотїв свою лютість за всяку цїну направити.

— У него благородне серце, лиш дух у него помрачений і єму в голові попутало ся! — сказав на то єрей. — Чим би то міг Амазіс стати для Єгипту, як би слухав нашої ради і заповідий богів!

— Отже коли так стало єму жаль мене, відступив менї наконець, чуєш, отче, відступив менї житє Фанеса!

— Як же тобі очи сьвітять ся! То не красно, Псамтіку! Атинець мусить згинути, бо він образив богів; однакож судия хоч повинен бути строгим, то все-таки не повинен тїшити ся з нещастя засудженого лиш сумувати. Розказуй же, що ти ще осягнув?

— Король розповів менї, з якого роду походить Нітетіс.

— Більше нїчого?

— Нї, мій отче; але ти не цїкавий довідати ся...

— Цїкавість то порок женщини; а впрочім я вже давно знаю твою тайну.

— Таже ти мене ще вчера дуже наказував, щоби я випитав ся батька.

— Я то зробив длятого, щоби тебе вимiркувати, щоби переконати ся, чи ти піддаєш ся приказам божества і чи поступаєш тою дорогою, котра сама одна може зробити тебе достойним до доступленя найвисшого степеня знаня. Тепер же чую, що ти щиро розповідаєш то, що довідав ся, і виджу, що ти умієш виконувати найпершу честноту єрея, послушність.

— То ти знаєш батька Нітетиси?

— Я-ж сам відмавляв молитву над гробом короля Гофри!

— Але хто тобі зрадив ту тайну?

— Вічні зорі, мій сину, і моя штука, що умію читати в книзї неба.

— А ті зорі? Чи они нїколи не обманюють?

— Нїколи того, що на них добре розуміє ся.

Псамтік поблїд. Сон его батька і его страшна ворожба, представили єму в его души страшенну будучність. Єрей добачив борзо зміну в чертах лиця королївского сина і сказав лагідно: Ти нагадав собі ті нещасливі знаки на небі під ту пору, коли ти уродив ся, і уважаєш себе за пропащого чоловіка; але не бій ся, Псамтіку; планетники не доглянули тогди одної зьвізди, котра не уйшла мого ока. Твоя ворожба була зла, дуже зла, але може ще змінити ся на добре, може...

— Говори отче, говори!

— Мусить змінити ся на добре, скоро ти забудеш на все инше і будеш жити лиш для богів та безусловно слухати їх голосу, який лиш ми чуємо в сьвятая сьвятих.

— Дай лиш знак, отче, а я буду слухати!

— Бодай би єго дала володїтелька Саїса, велика Нейт! — відозвав ся то єрей торжественним голосом. — А тепер, мій сину — говорив він дружно дальше — лиши мене самого, бо я утомлений від довгої молитви і від тягару моїх лїт. Коли може бути, то не допусти до того, щоби Фанес зараз згинув; я хотїв би ще поговорити з ним перед его смертю. Та ще одно! Вчера прийшов сюди полк Етіопців. Тоті люди не уміють анї по єгипетски анї по грецки. Тоті люди будуть добрі до того, щоби під проводом вірного чоловіка, котрий знає того Атинця і місцевість, зґладити засудженого зі сьвіта; бо незнаючи мови і вдносин не виговорять ся перед нїким і не зрадять нас і ми будемо безпечні. Перед своїм походом до Навкратіс не повинні они знати, чого ідуть туди; коли же зроблять своє, то перенесемо їх назад до Куш [2]). А то собі запамятай, що тайна, котру більше знає, як один! єсть вже до половини зраджена. Бувай здоров.

Псамтік вийшов з комнати старця. В кількa хвиль опісля увійшов молодий сьвященик, один із служби короля і спитав старого: А що отче, добре я підслухав?

— Знаменито, мій сину. Анї одно словечко, яке Амазіс сказав до Псамтіка, не уйшло твого уха. Нехай Ізіс [3]) удержує тобі як найдовше твій слух!

---

[2]) Єгипетска назва Етіопії.

[3]) Ізіс єсть сестрою і женою божка Озіріса. Єгиптияни представляли єї з коровячими рогами на голові, між котрими був кружок сонця. Она єсть зображенем природи, котрою бог обявляє ся і стає видним.

господиня; — скопати грядку, заскородити, посіяти а відтак оно вже само зійде. — Як би то так було, то у кождого господаря виглядав би город так як у якого городника. Виводити ростини з насіня то штука, на котрій треба добре знати ся і мати в ній велику практику. Навіть не можна розповісти того кількома словами хиба лиш подати найважнійші правила, після котрих може вже кождий сам практикувати. 1) Першим правилом есть постарати ся завчасу о добре насіне та завчасу его ужити. — 2) Для росту ростин повинні бути о скілько можна як найдогіднійші услівя: сьвітло, тепло і вогкість, а відтак досить перепускаюча земля. Тут треба зараз звернути увагу на то, що дуже зле есть копати з весни в городі там, де земля есть дуже перепускаюча і де літом она дуже легко висихає; в такім городі треба конче в осени копати. — 3) Найдогіднійша пора висіву. При тім треба памятати, що з весни не можна скорше сіяти, аж земля набере того найнизшого степеня теплоти, який потрібний для насіня, щоби оно скільчило ся. Сіяти можна: а) від січня до половини марта (ранний засів); — б) від марта до цьвітня (головний засів для однорічних ростин); — в) май червень (для дволітних ростин). — 4) Спосіб сіяня. Найгірше, коли сіє ся за густо. Найлїпше сіяти рядками, а рядки від півночи до полудня, не від всходу до заходу.

Всячина господарска.

— **Як обходити ся з ножами і вилками.** У нас служба взагалі не уміє з нічим обходити ся так, як потреба, бе ломить, гне, рисує і ушкоджує все, що лиш возьме до рук. Але дуже часто — скажім отверто — і пані дому не уміє показати слузї як з чим обходити ся; не научить еї а відтак сердить ся і відтягає служници відшкодоване з еї і так нераз нужденної платні. Всего того не було би, як би пані і служниця знали, як з чим обходити ся. От н. пр. найчастійше псують ся ножі і вилки. Перше що есть, то — то, що колодки, коли рогові, гнуть ся і пукають, коли які инші відлітають таки зовсім, само вістре буває дуже постиране цеглою, порисоване позагине, вилки часто з поламаними зубцями, колодки при них так само пігнені або обертають ся і т. д. Причиною того всего есть, що служба не уміє обходити ся з ними, парить і мочить їх в кипятку нїби то мие, або тре цеглою нїби то чистить. Ножів та вилок не треба би таки зовсім мити, як би їх осторожно збирано зі стола і не валяно аж в кухни. Найлїпше так робити: Ножі і вилки скоро збере ся зі стола, треба зараз добре обтерти густо задрукованим папером з ґазет. То важна річ, щоби папір був з ґазет, бо чорнило друкарске чистить сталь, лиш папір не повинен бути затвердий. Колодки треба лиш чисто пообтирати стиркою а коли то колодки дорогі, викладані и. пр. перловиною, срібні і т. п. то не треба їх навіть брати мокрою або споченою рукою. Так обтерті ножі і вилки чистить ся опісля на дошці оббитій скірою а до чищеня уживає ся дуже мілкого порошку. То може бути навіть порошок з цегли, але добре через платки пересіяний, так, щоби не рисував стали. До такого чищеня зовсім води не треба і ножі та вилки будуть довго держати ся; але той, що чистить, мусить уважати, щоби їх дійстно вичистив.

— **Щоби ковнїрики і переди сорочок сьвітили ся красно** по випрасованю треба так зробити: На півтора лїтри води треба взяти 250 ґр. рижового крохмалю, 3 малі ложочки соли, 3 ложочки бораксу, трошки воску і трошки спірітусу. Крохмаль розрабляє ся в лїтрі студеної води, а всї инші додатки розпускають ся в пів лїтри кипячої води. Наконець все мішає ся разом. Біле крохмалить ся і звиває ся, щоби крохмаль втягнув, а відтак прасує ся. Опісля же змочує ся щераз губкою, витирає ся білим платком і прасує знову на грубій гладкій тектурі (т. зв. Glanzpappe), котру можна купити у переплетників притискаючи добре. Чим горячійше желізко; чим лїпше притискає ся, тим більше буде біле сьвітити ся. Коли би місцями здуло ся, то треба ще раз змочити і випрасувати.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Чого господарі побоюють ся.** З многих сторін доходять вісти, що господарі побоюють ся, щоби в низших місцях не вимокло збіже і ріпак, або щоби не вимерзло, коли може ще возьмуть морози. Вже й без того перші морози сеї зими наробили шкоди, бо не було снїгу. На Поділю вітри так повідслонювали корінці, що ростини можуть легко вимерзнути. У многих господарів змерзла і бараболя а також і пашна морква, а то для того, що кіпці не були достаточно закриті.

— **Оповіщене.** Підписаний Видїл тов.: „Сільский Господар", подає до прилюдної відомости, що слідує: 1. Дня 26 лютого с. р. устроює в Бродах, о 10 годині рано, господарске віче, котрого місце і дневний порядок оголосить ся пізнїйше в часописях. — 2. Видїл спровадить на весну для Членів товариства насіне риґского лепу і буряків та роздасть їм даром. — 3. Кромі сего буде Видїл спроваджувати на окремі замовленя своїх Членів всїлякі роди збіжа та насіне ярин, цьвітів і пашних ростин по вниженій цїнї. Хто отже хотїв би із сеї находи користати, нехай пришле докладний спис бажаного насіня, свій адрес і значнїйший задаток на руки Вч. о. Левицкого, пароха в Олеську, а касиєра Товариства. — 4. Заразом просить Видїл Вп. Членів о надсилане вкладки на рік 1900 в квоті 2 К. на згадані руки і заохочуване знакомих до вступленя в наше товариство. — 5. Вкладки можна вплачувати також на руки своїх Вч. О. Парохів, котрі є членами нашого товариства. — Від Видїлу тов. „Сільский Господар" в Олеську 1. лютого 1900: о. *Тома Дуткевич*, предсїдатель; *І. Петришин*, секретар.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 6-ого лютого: Пшениця 14·60 до 15·00 зр.; жито 11·60 до 12·—; овес 10·— до 11·—; ячмінь пашний 10·50 до 11·—; ячмінь броварний 11·50 до 14·—; горох до вареня 15·50 до 24·—; вика 10·— до 10·50; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 10·— до 10·60 гречка —·— до —·—; конюшина червона 120·— до 160·—; біла 80·— до 120·—; тимотка 40·— до 60·—; шведска 90·— до 160·—; кукурудза нова 11·— до 11·40; хміль —·— до —·—; ріпак 22·00 до 23·00

— **Цїна рогатої худоби** на віденьскім торзї: На торг д. 6 лютого пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 4981 штук, між тим з Галичини 742, з Буковини 100 штук. — Волів з Галичини і Буковини продано 103 штук по 54 до 60 К., 352 штук по 62 до 69 К., 211 штук по 70 до 74 К., — бугаї без ріжницї походженя плачено по 52 до 66 К.; корови підтучені по 52 до 65 К.; худу худобу по 36 до 52 К. — все числячи за метричний сотнар живої ваги.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 7 лютого. В недїлю дня 11 с. м. прибуде сюди кн. Генрик пруский, аби подякувати Цїсареви за іменоване его віцеадміралом австрийскої маринарки. На двірци повитає князя Цїсар разом з архикнязями. На другий день відїде князь до Берлина. На его честь відбуде ся двірский обід.

Льондон 7 лютого. Зпід Ледісміт доносять, що дня 5 с. м. розпочали Бури дуже сильний огонь на анґлїйскі становища.

Рендсбурґ 7 лютого. Бури дуже пильно заходять ся коло укріпленя своїх становищ. Анґлїйска артилерия перешкаджає їм в тій роботї.

Прага 7 лютого. Бурмістром Праги вибраний Старочех др. Серб. Молодочехи рішили виступити з ради міскої.

— Ах, отче, та й глугий був би нинї чув в сусїдній комнатї кожде слово; бо король так ревів, як бугай.

— Велика Неїт покарала его необачностию, але я тобі наказую відзивати ся о фараонї з як найбільшою почестию! Ідиж тепер і дай менї зараз знати, коли би Амазіс старав ся перешкодити наміри що до Фанеса. На всякий случай застанеш мене дома. Накажи слугам, щоби нікого не пускали до мене та казали, що я молив ся в сьвятая сьвятих. Нехай невисказаний стереже твої кроки!

* * *

Підчас коли Псамтік лагодив ся до увязненя Фанеса, сів Крезус з своїми товаришами на королївску лодку та поплив до Навкратіс, щоби там слїдуючого вечера побути в гостинї у Родопіси.

Его син Ґіґес і всї три молоді Перзи лишили ся в Саіс, де їм дуже сподобало ся.

Амазіс обсипував їх своїми ласками, позволив їм після египетского звичаю сходити ся з своєю женою і так званими близнючками-сестрами, учив Ґіґеса грати у варцаби [4]) і не знав кінця своїм дотепам та веселости, коли дивив ся, як дужі і зручні герої грали з его доньками в пилку або кидали до них обручиками, що було улюбленою забавою [5]) египетских дївчат.

— Дійстно — відозвав ся Барт'я, коли Нїтетіс може вже який сотий раз зловила, не хибивши ані разу тоненький обручик, обвинений ріжнобарвними стяжечками на свою лїсочку зі слоневої кости — тоту забаву мусимо завести і у себе дома. Ми Перзи, не такі, як ви Египтияни. Ми приймаємо щось нового і чужого так само радо, як ви мабуть все ненавидите. Я розкажу о тім нашій матери Касандані, а она охотно позволить, щоби жінки мого брата тим забавляли ся.

— Зроби так, зроби! — сказала на то білява Тахот з почервонїлим личком. — Нїтетіс буде тогди також бавити ся і згадувати своїх милих у вітчинї; а ти Барт'є — додала она з тиха — мусиш також пригадувати собі сї хвилї, кілько разів будеш видїти, як летить обруч.

Молодий Перз відповів на то з усьміхом: Я їх нїколи не забуду. — Відтак відозвав ся голосно і весело, звертаючись до своєї будучої братової: Не жури ся, Нїтетіс, бо тобі у нас лїпше сподобає ся, як ти може собі гадаєш. Ми Азияти уміємо віддавати честь красї; то доказуємо вже тим, що беремо собі богато жінок!

Нїтетіс вітхнула, а Лядіке, жінка короля відозвала ся: Тим як-раз даєте доказ, що не умієте добре оцїнити сути женщини! Ти й не здогадуєш ся того, Барт'є, що відчуває женщина, коли видить, що той мужчина, котрий есть для неї чимсь більшим як житє, котрому она готова би віддати вповні і без застереженя все, що для неї сьвяте і дороге, дивить ся на ню з гори, як би на яку красну забавку, як на коня доброї породи, як на збан до мішаня, зроблений з великою штукою! А то ще тисяч разів горестнїйше, коли есть ся засудженим на то, щоби в соткою других дїлити ту любов, котру мало ся надію лиш самій для себе посїдати.

(Дальше буде).

[4]) На старих египетских образах видко, як не лиш нарід. але навіть і фараони грають у варцаби або якусь подібну гру. Рамзес III. грає з доньками або з побічними своїми жінками. Египтияни гадали, що навіть на тамтім сьвітї будуть могли грати, як то показує ся з книги померших і тих варцаб, які найдено в гробах.

[5]) Египтияни знали товариські забави, а в гробах знайдено також і пилки, котрі тепер знаходять ся в музеях.

За редакцію відповідає: **Адам Креховецкий**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні З. Ломяньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).